I sag 234/82

FERRIERE DI ROÈ VOLCIANO SPA, via Garibaldi 24, (25077) Roè Volciano, Provincia di Brescia, ved bestyrelsesformanden, geometer Renato Zerbio, repræsenteret af sin advokat Fabrizio Massoni, og med valgt adresse hos advokat Elvinger, 15, Côte d'Eich, Luxembourg,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den beslutning af 13. august 1982, hvorved Kommissionen i medfør af artiklerne 9 og 12 i Kommissionens beslutning 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 pålagde sagsøgeren en bøde på 75 900 ECU for med en mængde på 1 012 tons at have overskredet den produktionskvota, sagsøgeren havde fået tildelt for tredje kvartal 1981 for produkter i gruppe V og VI (armeringsstål og handelsstål),

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, O. Due og U. Everling,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

# DOM

## Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

### I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

*A — De faktiske omstændigheder*

a) Gældende retsforskrifter

I løbet af tredje kvartal 1980 skønnede Kommissionen, at den europæiske jern- og stålindustri befandt sig i en »åbenbar krise« i EKSF-traktatens artikel 58's forstand. Da den ikke mente, at de indirekte muligheder for indgreb, som den rådede over, havde været tilstrækkeligt effektive til at imødegå denne situation, så den sig nødsaget til gennem udstedelse af en række bindende forskrifter at gribe direkte ind i produktionen, for at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel.

Som følge heraf indførte den ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) en kvotaordning for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien, som fandt anvendelse på fjerde kvartal 1980 og de to første kvartaler af 1981.

På trods af disse foranstaltninger fortsatte nedgangen i efterspørgslen efter de vigtigste jern- og stålprodukter, og den ubetydelige stigning i priserne, der kunne konstateres, var ikke stor nok i forhold til de økonomiske byrder, der påhvilede virksomhederne.

Omkring midten af 1981 befandt den europæiske jern- og stålindustri sig derfor stadig i en åbenbar krise, som udgjorde en alvorlig trussel mod opfyldelsen af de mål, som er nævnt i EKSF-traktatens artikel 3.

Som følge deraf indførte Kommissionen ved beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 (EFT L 180, s.1) en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien, som i henhold til artikel 16 i denne beslutning fandt anvendelse i perioden fra den 1. juli 1981 til den 30. juni 1982.

I henhold til beslutningens artikel 9 fastsætter Kommissionen hvert kvartal reduktionssatserne for beregning af produktionskvotaerne og den del af disse kvotaer, som kan leveres på det fælles marked.

Ifølge samme bestemmelse giver Kommissionen hver enkelt virksomhed meddelelse om dens referenceproduktioner og referencemængder samt dens produktionskvotaer og den del af kvotaerne, som kan leveres på det fælles marked.

I henhold til samme beslutnings artikel 11, stk. 2, er der for de virksomheder, hvis produktion kun omfatter en enkelt gruppe, inden for virksomhedernes produktionskvota tilladt en overskridelsestolerance på 3 % af den del af virksomhedens produktionskvota, som kan leveres på det fælles marked. Ifølge artikel 11, stk. 3, kan de virksomheder, som ikke har udnyttet deres produk-

tionskvotaer eller den del af deres kvotaer, som kan leveres på det fælles marked, overføre indtil 5 % heraf inden for samme produktionsgruppe til næste kvartal.

I henhold til samme beslutnings artikel 12 pålægges de virksomheder, som overskrider deres produktionskvotaer eller den del af disse kvotaer, som kan leveres på det fælles marked, en bøde, der normalt udgør 75 ECU pr. ton overskridelse.

Endvidere giver artiklerne 13 og 14 i beslutning nr. 1831/81/EKSF Kommissionen mulighed for i passende omfang at tilpasse en virksomheds referenceproduktion, når virksomheden i tilslutning til et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet nogen negativ udtalelse, har sat en ny valselinje i drift, eller når kvotasystemet skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed på grund af størrelsen af de reduktionssatser, der er pålagt virksomheden for et bestemt kvartal. Det forudsætter dog, at virksomheden indgiver en ansøgning herom.

Endelig bestemmes det i artikel 15, at såfremt »Kommissionen ... konstaterer, at virksomheder har ændret deres traditionelle leverancer, således at de forarbejdningsvirksomheder, som er afhængige heraf, ikke længere sikres en rimelig forsyning, træffer den de nødvendige foranstaltninger til at bøde herpå«.

b) Firmaet Ferriere di Roè Volciano's situation i tredje kvartal 1981

I tredje kvartal 1981 fastsatte Kommissionen sagsøgerens produktionskvota til 12 729 tons stål for produkter i grupperne V og VI. Det er blevet konstateret, at sagsøgeren overskred denne produktionskvota med 1 102 tons.

Som følge heraf pålagde Kommissionen ved en beslutning af 13. august 1982 firmaet Ferriere di Roè Volciano SpA en bøde på 75 900 ECU.

*B — Skriftveksling*

Den 17. september 1982 har firmaet Ferriere di Roè Volciano SpA anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 13. august 1982.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog opfordret parterne til at besvare nedenstående spørgsmål inden de mundtlige forhandlinger.

A — Kommissionen for De europæiske Fællesskaber anmodes om at besvare følgende spørgsmål skriftligt inden den 1. maj 1983

*a) Generelle oplysninger*

1. Kommissionen opfordres til at fremlægge de skrivelser til firmaet Ferriere di Roè Volciano SpA, hvori Kommissionen gav firmaet meddelelse om dets produktionskvotaer for fjerde kvartal 1980 og fjerde kvartal 1981.

2. Kommissionen opfordres til at fremlægge de erklæringer vedrørende fremstillingen af valsede produkter i løbet af de to nævnte kvartaler, som Kommissionen har modtaget fra sagsøgeren, eller, såfremt der ikke er afgivet sådanne erklæringer, alle de oplysninger vedrø-

rende sagsøgerens stålproduktion i løbet af denne periode, som Kommissionen kan have haft kendskab til.

*b) Hvorvidt der foreligger en overtrædelse af kvotasystemet*

3. Hvilken betydning mener Kommissionen det har for produktionskvotaordningen og spørgsmålet om, hvorvidt kvotasystemet er tilsidesat, at det sagsøgende firma er den eneste virksomhed i Italien inden for sektorer for forarbejdning af jern- og stålprodukter, som udelukkende arbejder for tredjemands regning og som følge deraf har haft usædvanlige vanskeligheder?

Er det Kommissionens opfattelse, at artikel 15 i beslutning nr. 1831/81/EKSF kunne have fundet anvendelse i den foreliggende sag?

4. Kommissionen opfordres til at tage klar stilling til sagsøgerens anbringende om, at artikel 11, stk. 2 og 3, i beslutning nr. 1831/81/EKSF kunne have været anvendt i det foreliggende tilfælde (overskridelsestolerance på 3 % for de virksomheder, som kun fremstiller produkter i én produktgruppe; muligheden for at overføre op til 5 % af kvotaen for de virksomheder, som ikke har udnyttet deres produktionskvota fuldt ud).

*c) Vedrørende anvendelse af bestemmelserne i beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 om tilpasning af referenceproduktionerne*

5. Har Kommissionen modtaget en ansøgning fra sagsøgeren om at bringe bestemmelserne i ovennævnte beslutnings artikel 13 og 14 i anvendelse (tilpasning af referenceproduktionerne i tilslutning til et behørigt anmeldt investeringsprogram eller tilpasning på grund af usædvanlige vanskeligheder hos den pågældende virksomhed)?

*d) Vedrørende fastsættelsen af bødens størrelse*

6. Ifølge artikel 12 i beslutning nr. 1831/81/EKSF udgør bøden normalt 75 ECU pr. ton overskridelse af den almindelige produktionskvota for stål. Findes der nogen praksis, hvorefter Kommissionen afpasser bødens størrelse efter virksomhedens betalingsevne, herunder navnlig under hensyn til de usædvanlige vanskeligheder, som virksomheden derved stilles over for?

7. Kommissionen opfordres til at tage til genmæle over for sagsøgerens påstand vedrørende den nærmere fastsættelse af bøden, og navnlig at tage stilling til følgende punkter:

— Gælder der samme regler for fastsættelse af bøden til stålproducenterne som til de erhvervsdrivende, der udelukkende driver en forarbejdningsvirksomhed?

— Fortolker Kommissionen i bekræftende fald EKSF-traktatens artikel 58 på den måde, at denne bestemmelse begrænser bøden til den merværdi, som forarbejdningen tilfører produktet?

— Kan Kommissionen tage klar stilling til sagsøgerens påstand vedrørende nedsættelse af bøden fra 75 900 ECU til 57 684 ECU?

— Kommissionen bedes navnlig, og senest den 18. februar 1983, give en præcis besvarelse af sagsøgerens skrivelse af 5. oktober 1982, som blev meddelt Kommissionen.

B — Sagsøgeren opfordres til at besvare følgende spørgsmål skriftligt inden den 1. maj 1983

*a) Generelle oplysninger*

1. Det sagsøgende firma opfordres til at give en nøjagtig beskrivelse af sin virksomhed, herunder navnlig angive

firmaets produktion i tredje kvartal 1981, eventuelt opdelt efter de enkelte sektorer (produktion, forarbejdning etc.), og til at vedlægge fornøden dokumentation herfor.

2. Sagsøgeren opfordres til at angive størrelsen af sin produktion i gruppe V og VI (armeringsstål og handelsstål) for hver måned i 1980.

3. Er firmaet Ferriere San Carlo SpA og Ferriere di Roè Volciano SpA to helt selvstændige og fra hinanden adskilte virksomheder, eller er de indbyrdes forbundet gennem økonomiske eller finansielle forbindelser?

*b) Spørgsmålet om kvotasystemet er tilsidesat*

4. Sagsøgeren opfordres til at fremlægge behørig dokumentation for sit anbringende om, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 11, stk. 2 og 3, i beslutning nr. 1831/81/EKSF.

5. Har sagsøgeren indgivet en ansøgning til Kommissionen om, at artikel 5 i beslutning nr. 1831/81/EKSF bringes i anvendelse?

*c) Vedrørende anvendelse af bestemmelserne i beslutning nr. 1831/81/EKSF om tilpasning af referenceproduktionen*

6. Har sagsøgeren indgivet en ansøgning til Kommissionen om, at artiklerne 13 og 14 i beslutning nr. 1831/81/EKSF bringes i anvendelse?

*d) Vedrørende fastsættelsen af bødens størrelse*

7. Sagsøgeren opfordres til at fremlægge alle nødvendige oplysninger med henblik på beregningen af den merværdi (pr. ton), som den har tilført valsede produkter gennem sin forarbejdningsvirksomhed i tredje kvartal 1981.

8. Sagsøgeren opfordres til at fremlægge alle nødvendige oplysninger til godtgørelse af dens påstand om, at betalingen af bøden vil have alvorlige følger for sagsøgerens virksomhed, såsom standsning af dens betalinger, indgivelse af konkursbegæring, etc.

Ved kendelse af 9. marts 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til femte afdeling.

## II — Parternes påstande

*Sagsøgeren* har nedlagt følgende påstande:

a) Principalt:

— Det kendes for ret, at det sagsøgende firma ikke er pligtig at betale den ved beslutning af 13. august 1982 firmaet pålagte bøde.

b) Subsidiært:

— At bøden — såfremt Domstolen finder, at sagsøgeren bør pålægges en bøde — nedsættes, og at den nærmere fastsættelse af beløbets størrelse overlades til Domstolens skøn.

c) Sagens omkostninger fastsættes i overensstemmelse med de herom gældende regler.

d) I replikken har sagsøgeren desuden nedlagt følgende påstand:

— Det kendes for ret, at rentesatsen på 1 % pr. måned er rimelig for de i 1982 pålagte bøder;

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

a) frifindelse;

b) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

*A — Vedrørende sagsøgerens påstande om bødepålægget*

1. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er i strid med bestemmelserne i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF og bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 3 og 4

a) Det sagsøgende firma har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med ovennævnte bestemmelser, og at de økonomiske byrder, som det sagsøgende firma påføres gennem bøden indebærer, at det må standse sine betalinger, hvilket klart må være i modstrid med traktatens artikel 3.

I relation til bestemmelserne i EKSF-traktatens artikler 3, litra a), og 4, litra b), har det sagsøgende firma i replikken tilføjet, at det ikke har handlet i strid med traktatens ånd eller bogstav, når det ikke på noget tidspunkt har haft adgang til markedet og følgelig ikke har kunnet forvolde sine konkurrenter nogen som helst skade.

Endvidere er det blevet forskelsbehandlet, fordi det, trods gentagne angsøgninger herom ikke har fået tildelt nogen leveringskvotaer og som følge heraf ikke har fået adgang til markedet.

Da der siden den 20. november 1982 er indtrådt en ændring i denne situation, finder sagsøgeren det ikke nødvendigt at søge erstatning ved at rejse modkrav, men anmoder Domstolen om at tage det sagsøgende firmas samfundsvenlige adfærd til efterretning og dets solidariske holdning over for konkurrenterne i EØF's medlemsstater.

b) Kommissionen har tilbagevist det sagsøgende firmas argumenter.

For det første har sagsøgeren ikke anført noget som helst, der godtgør dets påstand om, at de økonomiske byrder, som påføres firmaet gennem bøden, skulle medføre, at det måtte indstille sine betalinger.

For det andet finder Kommissionen det oplagt, at den pålagte bøde ikke kan være i strid med EKSF-traktatens artikel 3, også selv om den i det foreliggende tilfælde skulle medføre, at sagsøgeren måtte indstille sine betalinger.

For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at EKSF-traktatens artikel 3 kun udgør en del af de bestemmelser, der giver en generel beskrivelse af Kul- og Stålfællesskabets formål, at det er umuligt at forfølge samtlige formål på én gang, og at Kommissionen følgelig — og det gælder navnlig i en kriseperiode — må foretage et valg mellem disse formål, og hvorledes de indbyrdes skal kombineres.

Formålet med beslutning nr. 1831/81 er imidlertid at genoprette den ligevægt mellem udbuddet og efterspørgslen for de pågældende varer, som er blevet forstyrret, hvilket er en nødvendig forudsætning for at gennemføre alle de øvrige formål.

Følgelig er artikel 3 ikke til hinder for, at Kommissionen idømmer de virksomheder, som ikke overholder Kommissionens beslutninger, passende bøder.

2. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er i strid med billighed og dermed ulovlig

a) Det sagsøgende firma har gjort gældende, at det er i strid med den mest elementære billighed at straffe et lille firma, som har en rentabel økonomi på grund af en sund forretningsførelse, for igennem en periode på tolv måneder at have fremstillet og solgt færre varer end

de kvotaer, den som helhed har fået tildelt.

Det sagsøgende firma har i sin replik tilføjet, at firmaet på grund af sin ringe aktiekapital, sin gæld over for banker og leverandører og sin begrænsede fortjeneste vil have store vanskeligheder ved at stille sikkerhed for betalingen af bøden på 75 900 ECU. Pålægges et så lille firma som det sagsøgende, der har karakter af en håndværksvirksomhed, en så stor bøde, tvinges det til at lukke og at afskedige personalet.

b) Kommissionen mener, at bøden i det foreliggende tilfælde er afpasset proportionelt i forhold til kvotaoverskridelsens størrelse, og at hver enkelt kvotaoverskridelse bør sanktioneres med en bøde i forhold til det antal tons, hvormed produktionen overstiger kvotaen.

Efter Kommissionens opfattelse må det være klart, at man ikke inden for rammerne af et kvotasystem for stålproduktionen bør tage hensyn til virksomhedens størrelse, men alene til overtrædelsens grovhed.

Bøden bør altså have karakter af en sanktion og den omstændighed, at den vil kunne have visse virkninger, som ikke tilstræbes, f.eks. at virksomheden må indstille sine betalinger, kan ikke medføre, at en ellers fornuftig og nødvendig ordning må ophæves.

Ifølge Kommissionen kan det billighedsprincip, som det sagsøgende firma har påberåbt sig, ikke finde anvendelse i den foreliggende sag, da det er fast praksis ved Domstolen kun at anvende et billighedsprincip, når der findes et juridisk tomrum eller et »hul i loven«, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

For det tredje anfører Kommissionen, at beslutning nr. 1831/81 drejer sig om kvartalsvis fastsatte kvotaer, og indeholder hjemmel til at pålægge bøder, såfremt kvotaerne overskrides. Det sagsøgende firmas årlige produktion har derfor ikke nogen betydning for lovligheden af beslutningen, som pålægger en bøde for overskridelse af en kvartalsvis fastsat kvota.

3. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er ulovlig, fordi den ikke tager hensyn til, at produktionskvotaen ikke blev solgt, men oplagret

a) Det sagsøgende firma her i sin stævning anført, at de varer, hvorom beslutningen vedrørende kvotaoverskridelsen drejer sig, er oplagret hos firmaet og ikke er blevet solgt. Følgelig har firmaet ikke kunnet forvolde de i EØF etablerede virksomheder, med hvem firmaet er i konkurrence, nogen skade.

I sin replik har det sagsøgende firma tilbudt at føre bevis for — gennem en inspektion på stedet — at de omhandlede varer blev oplagret indtil november 1982, på hvilket tidspunkt det sagsøgende firma for første gang fik tildelt en række leveringskvotaer og dermed endelig kunne bringe de af firmaet fremstillede varer på markedet.

Det sagsøgende firma oplyser at være den eneste virksomhed i Italien inden for sektionen for forarbejdning af jern- og stålprodukter, som udelukkende arbejder for tredjemands regning. Sagsøgerens kunder foretager altså selv det øvrige arbejde i forbindelse med produkterne og fratager derved det sagsøgende firma dets mulighed for at udnytte sin produktionskapacitet, hvorved det tvinger firmaet til at sikre sig nogle leveringskvotaer i stedet for.

Efter det sagsøgende firmas opfattelse bør disse omstændigheder medføre, at firmaet fritages for betalingen af den bøde, det blev pålagt ved Kommissionens beslutning af 13. august 1982.

b) Kommissionen finder disse argumenter irrelevante, fordi fællesskabslov-

giver ikke sondrer efter om de varer, hvorved kvotaen er overskredet, er blevet solgt eller kun oplagret, men kun tager produktionsmængden i betragtning.

4. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 11, stk. 2 og 3, i beslutning nr. 1831/81/EKSF

a) Det sagsøgende firma har i sin stævning gjort gældende, at det havde fået tildelt meget små produktionskvotaer, fordi det udelukkende beskæftigede sig med forarbejdning af produkter for tredjemands regning, og at det havde anlagt en fejlagtig fortolkning af artikel 11, stk. 2 og 3, i beslutning nr. 1831/81/EKSF, idet det i god tro regnede med at kunne udnytte de overskridelsestolerancer på 3 og 5 %, som er hjemlet i disse bestemmelser. Det sagsøgende firma har i sin replik — som indeholder den sidste version af sagsøgerens påstande — nedlagt påstand om, at det statueres, at firmaet ikke har overskredet de kvotaer, firmaet fik tildelt for tredje kvartal 1981, når henses til de argumenter, som firmaet har fremført i sin skrivelse af 4. marts 1982, der er vedlagt som bilag til stævningen.

Det sagsøgende firma mener at være berettiget til at udnytte den overskridelsestolerance, som er tilladt for de virksomheder, hvis produktion kun omfatter en enkelt gruppe (denne kategori af virksomheder tilhører sagsøgeren) og være berettiget til at overføre 5 % af kvotaen, hvilket er tilladt for de virksomheder, som ikke har udnyttet deres produktionskvota fuldt ud.

Det sagsøgende firma tilføjer, at beslutning nr. 1831/81 senest trådte i kraft den dato, hvor den blev offentliggjort, det vil sige den 1. juli 1981, hvorfor det vanskeligt kan fastholdes, at artikel 11, stk. 2 og 3, ikke skulle finde anvendelse på tredje kvartal 1981.

For alle tilfældes skyld anmoder sagsøgeren subsidiært Domstolen om at tage hensyn til bestemmelserne i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF, artiklerne 14 og 15 i beslutning nr. 1831/81/EKSF og artiklerne 14 og 17 i beslutning nr. 1696/82/EKSF.

b) Kommissionen har i sit svarskrift gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan støtte ret på sin gode tro, da bestemmelsen er så klar, at der ikke for dem, der er berørt heraf, kan være i tvivl om, hvorledes betingelsen skal forstås.

Desuden havde sagsøgeren kunnet rette direkte henvendelse til Kommissionen og indhentet alle de oplysninger, sagsøgeren havde brug for.

Sagsøgeren har dermed selv begået en fejl, hvorfor bøden er berettiget.

Kommissionen har ikke i sin duplik taget stilling til det anbringende, som det sagsøgende firma fremførte til støtte for sine påstande i disses seneste version.

5. Vedrørende sagsøgerens overskridelse af kvotaen for fjerde kvartal 1981

a) Efter tidligere at have gjort gældende, at Kommissionen også havde påtalt sagsøgerens kvotaoverskridelse for fjerde kvartal 1981, som udgjorde 398 tons, og at dette problem burde ses i sammenhæng med det tidligere, har det sagsøgende firma i den sidste version af sine påstande erkendt, at dette spørgsmål blev løst ved Kommissionens skrivelse af 15. oktober 1982.

b) Kommissionen er af den opfattelse, at den ikke behøver at besvare disse argumenter, som udelukkende vedrører fjerde kvartal 1981 og ikke den periode, som den anfægtede beslutning omfatter, nemlig tredje kvartal 1981, navnlig ikke

når det sagsøgende firmas argumenter på dette punkt er selvmodsigende.

*B — Vedrørende bødens størrelse*

1. Det sagsøgende firma har gjort gældende, at det fremgår af traktatens artikel 58, at der højst kan pålægges bøde op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion.

Det sagsøgende firma er imidlertid blevet pålagt den bøde på 99 075 lire pr. ton, men har ifølge sine egne beregninger kun opkrævet 75 307 lire pr. ton af de produkter, firmaet har forarbejdet.

For det tilfælde at Domstolen anser det for berettiget at pålægge sagsøgeren en bøde, bør bøden derfor nedsættes fra 75 900 ECU til 57 684 ECU, dvs. 76 200 564 lire.

2. Kommissionen har for det første gjort gældende, at den ikke på noget tidspunkt har modtaget en skrivelse fra sagsøgeren, hvori denne gør Kommissionen delagtig i sine beregninger.

For det andet anfører Kommissionen, at den ikke ser sig i stand til at tage stilling til dette spørgsmål, da sagsøgeren ikke har fremlagt noget som helst bevis desangående.

Endelig henviser Kommissionen til sine bemærkninger i sag 235/82 vedrørende det samme spørgsmål.

*C — Vedrørende påstandene om rentesatsen for den pålagte bøde*

1. Det sagsøgende firma har anført, at den i beslutningen fastsatte rentesats på 1 % pr. måned, hvormed betalingen forsinkes, er den normale rentesats i Benelux-landene, og at det er i retssikkerhedens interesse, at Domstolen fastsætter renterne for de bøder, Kommissionen pålægger.

Ifølge det sagsøgende firma ønsker Kommissionen at anvende forskellige rentesatser i medlemsstaterne, herunder en rentesats på 22 % p.a. i Italien. Dette er imidlertid en ulige behandling af virksomhederne i de forskellige medlemsstater og er i strid med EKSF-traktatens artikler 3 og 4.

Domstolen bør derfor statuere, at 1 % pr. måned er en rimelig rentesats for de bøder, der er pålagt sagsøgeren i løbet af 1982.

2. Endelig gør Kommissionen gældende, at beslutningen om ændring af renteordningen og betalingsfristerne endnu er under forberedelse og derfor ikke kan indeholde noget klagepunkt i forhold til sagsøgeren, da den ikke er blevet offentliggjort.

Under alle omstændigheder kan en forskel i rentesatsen ikke efter Kommissionens opfattelse indebære en forskelsbehandling af virksomhederne i de forskellige medlemsstater, idet den netop har til formål at bringe den nuværende situation til ophør, som medfører uberettigede fordele for nogle af virksomhederne på grund af de vidt forskellige rentesatser, der gælder i de enkelte medlemsstater.

## IV — Parternes svar på de af Domstolen stillede spørgsmål

*A — Kommissionens svar*

— *Spørgsmål a) — 1. og 2.:* Kommissionen har fremlagt de bilag, som den er blevet opfordret til af Domstolen.

— *Spørgsmål b) — 3.:* Kommissionen anfører, at firmaet di Roè Volciano ikke er det eneste, hvis virksomhed udelukkende består i at forarbejde produkter for andre. Denne omstændighed giver

ikke firmaet vanskeligheder for produktionen, men for leveringerne (den del af kvotaen, der kan leveres på det fælles marked).

Produktionskvotaerne tildeles nemlig ikke ordregiveren, men forarbejdningsvirksomheden. Uanset om firmaet Roè Volciano forarbejdede produkter for sig selv eller andre, rådede det over nogle produktionskvotaer.

— Kommissionen erkender dog, at der kunne opstå vanskeligheder med hensyn til leveringerne. Derfor er der i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 1696/82/EKSF givet hjemmel til at yde dele af kvotaer, som kan leveres på det fælles marked, til virksomheder, som ikke længere ligger inde med nogen forarbejdningskontrakter, og som følge heraf er nødsaget til selv at levere for at fortsætte produktionen. Denne bestemmelse blev bragt i anvendelse i forhold til firmaet Volciano den 18. november 1982, hvor firmaet fik tildelt en række supplerende kvotaer. Der fandtes imidlertid efter Kommissionens opfattelse ikke nogen hjemmel hertil før i juli 1982, og i øvrigt havde ingen virksomheder over for Kommissionen givet udtryk for, at der skulle være opstået vanskeligheder på dette punkt, ej heller firmet Volciano.

— Efter Kommissionens opfattelse kunne artikel 15 i beslutning nr. 1831/81/EKSF ikke bringes i anvendelse i det foreliggende tilfælde. Formålet med denne bestemmelse var nemlig at sikre de forarbejdningsvirksomheder, som forarbejder for egen og ikke for tredjemands regning, en rimelig forsyning i de tilfælde, hvor deres leverandører foretager en drastisk nedsættelse af leveringerne på grund af kvotaerne.

For det første drejede leveringerne til Roè Volciano sig imidlertid om »knipler« (»billettes«), dvs. »halvprodukter«, der falder uden for ordningen, og for det andet var der under alle forhold udelukkende hjemmel i artikel 15 til at tildele Roè Volciano's leverandører en supplerende kvota for at give firmaet mulighed for at udnytte sin egen kvota af forarbejdede produkter.

— *Spørgsmål b) — 4.:* Kommissionen bemærker, at reglen i artikel 11, stk. 2, i beslutning nr. 1831/81/EKSF vedrørende overskridelsestolerancen på 3 % for de virksomheder, der udelukkende fremstiller produkter inden for samme gruppe, kun gælder for den del af kvotaerne, der kan leveres på det fælles marked og i det omfang, produktionsmængden ligger inden for produktionskvotaen.

Denne regel er begrundet i, at disse produkter ikke ligesom de øvrige producenter, som fremstiller produkter inden for flere grupper, har mulighed for at udligne en kvotaoverskridelse (som også har udgør 3 %) for et produkt med produkter fra en anden gruppe.

Dette er grunden til, at der blev givet disse virksomheder mulighed for at overskride kvotaen ved at overføre en del af den produktion, der var bestemt til eksport, til levering på det fælles marked. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål og må ikke anvendes til at overskride en produktionskvota og dermed fravige den bestemmelse i artikel 11, stk. 1, der gælder for alle producenterne.

— Endvidere bemærker Kommissionen, at artikel 11, stk. 3, i beslutning nr. 1831/81/EKSF, som giver hjemmel til at overføre 5 % af produktionskvotaen eller af den del af kvotaen, som kan leveres på det fælles marked, og som

ikke er udnyttet inden for det pågældende kvartal, har til formål at forøge ordningens smidighed ved at gøre det muligt at tage hensyn til de praktiske vanskeligheder, som er forbundet med nøjagtigt at skulle tilpasse produktionsrytmen og salget til de kvartalsvise kvotaer.

Også den umiddelbart forudgående beslutning nr. 2794/80, som var i kraft indtil den 30. juni 1981, indeholdt tilsvarende regler, som muliggjorde en smidig tilpasning.

Efter denne beslutning var de nærmere regler for overførsler af kvotaer imidlertid noget anderledes, da inddelingen af produkterne i grupper var anderledes, og da det var muligt at overføre op til 50 % af den produkten, der ikke var udnyttet, til det næste kvartal.

Der var derfor en klar forskel mellem ordningen efter beslutning nr. 2794/80, som var i kraft indtil den 30. juni 1981, og ordningen efter beslutning nr. 1831/81, som trådte i kraft den 1. juli 1981, dels på grund af de forskellige regler for overførsler af kvotaer, og dels på grund af den forskellige inddeling af produkterne i de enkelte produktgrupper.

Følgelig var det ikke efter Kommissionens opfattelse muligt at overføre en uudnyttet kvota fra andet kvartal til tredje kvartal 1981.

— *Spørgsmål c) — 5.:* Kommissionen anfører, at firmaet Roè Volciano ikke har ansøgt om, at artikel 14 i beslutning nr. 1831/81/EKSF blev bragt i anvendelse.

Derimod har firmaet i tilslutning til et den 15. oktober 1981 behørigt anmeldt investeringsprogram ansøgt om, at artikel 13 blev bragt i anvendelse i forhold til firmaet.

Som følge af denne ansøgning blev firmaets kvotaer tilpasset ved en individuel beslutning af 11. marts 1982.

— *Spørgsmål d) — 6.:* Som svar på dette spørgsmål har Kommissionen oplyst, at den for at sikre ordningens effektivitet normalt udelukkende fastsætter bødens størrelse i forhold til kvotaoverskridelsens omfang.

Kun gennem en sådan strikt og konsekvent anvendelse af reglerne er det muligt at undgå en forskelsbehandling af virksomhederne, som ellers ville bringe kvotaordningen i fare.

Det er snarere gennem tildeling af supplerende kvotaer (i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF), at der vil kunne tages hensyn til, om en virksomhed er i usædvanlige vanskeligheder, end ved fastsættelsen af bødens størrelse.

Kommissionen tager endvidere hensyn til, at virksomheden eventuelt vil kunne komme i usædvanlige vanskeligheder på grund af bødens størrelse. I visse tilfælde indvilger den i en afdragsordning.

Kommissionen tager kun hensyn til virksomhedens betalingsevne, såfremt den er erklæret konkurs, i hvilket tilfælde Kommissionen opkræver en bøde på 1 ECU pr. ton, hvormed kvotaen overskrides.

— *Spørgsmål d) — 7.:* Kommissionen har besvaret de enkelte led af dette spørgsmål på følgende måde:

— Der gælder de samme regler for beregning af de bøder, der pålægges stålproducenter, og de bøder, der pålægges erhvervsdrivende, som kun forarbejder produkter. Bruttoordningens formål er nemlig at begrænse produktionen uanset de nærmere produktionsvilkår og uanset produktionsstadiet.

— Bødesatsen på 75 ECU pr. ton, hvormed kvotaen overskrides, er fastsat til et beløb af en sådan størrelse, at virk-

somhederne ikke kan have nogen interesse i at overskride den dem tildelte kvota. De bør hverken tilskyndes til at drage fordel af de mængder, der er produceret for meget, eller til at nedsætte deres tab ved hjælp af sådanne kvotaoverskridelser. Beløbet på 75 ECU er fastsat på grundlag af et typeeksempel på en integreret virksomhed, der fratages fordelen ved nedsættelsen af de fastsatte omkostninger for hvert af de tons produkter, der er fremstillet for meget.

— Dette er ikke ensbetydende med, at bøden altid skal fastsættes proportionalt i forhold til den fordel, som den pågældende virksomhed fratages, hvilket ville gøre det umuligt at administrere bødeordningen i praksis. Bødebeløbet bør ej heller begrænses under hensyn til den merværdi, som er tilvejebragt gennem forarbejdningen.

Dels afhænger merværdien nemlig af flere faktorer og er forskellig fra det ene forarbejdede produkt til det andet, og dels findes der ikke blot to kategorier af virksomheder (producenter og forarbejdningsvirksomheder), men en større skala af virksomheder inden for jern- og stålindustrien.

— Denne automatik ved pålæggelse af bøden rejser det problem, om der er et rimeligt forhold mellem den pålagte bøde og overtrædelsen.

Efter Kommissionens opfattelse bidrager ethvert af de tons produkter, hvormed kvotaen overskrides, til at bryde ligevægten mellem udbud og efterspørgsel og er dermed i strid med de formål, som ordningen er baseret på.

Endelig er forarbejdningsvirksomheden godt klar over, at den løber en risiko for at blive pålagt en bøde, eftersom den på forhånd underrettes om størrelsen af den i artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80/EKSF fastsatte bøde.

— Kommissionen tilføjer, at der ifølge EKSF-traktatens artikel 58 ikke kan pålægges større bøde end op til et »beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion«, uanset på hvilken måde denne produktion i øvrigt fremstilles, og at artikel 58 ikke gør bødens størrelse afhængig af den af forarbejdningsvirksomheden tilføjede merværdi.

I den foreliggende sag overstiger værdien af den uretmæssige produktion (forstået som produktionen af færdigprodukter) langt bødens størrelse (de udgør henholdsvis 225 000 ECU og 75 ECU pr. ton).

Kommissionen mener ikke, at det er muligt at anvende kriteriet »merværdi« eller kriteriet »gevinstmargen« af den simple grund, at disse kriterier vil gøre det meget vanskeligt, ja i visse tilfælde umuligt at pålægge bøde.

— Endelig har Kommissionen vedrørende firmaet Roè Volciano's skrivelse af 5. oktober 1982 blot anført, at de tal, firmaet nævner i skrivelsen, i princippet svarer til den gennemsnitsindtægt, som et valseværk kan opnå for den nævnte form for forarbejdning.

*B — Sagsøgerens, Ferriere die Roè Volciano's svar på de af Domstolen stillede spørgsmål*

— *Spørgsmål a) — 1.:* Det sagsøgende firma har i sit svar gentaget, at det kun fremstiller produkter inden for en bestemt gruppe og næsten udelukkende forarbejder armeringsstål.

— *Spørgsmål a) — 3.:* Det sagsøgende firma oplyser, at det ikke har nogen økonomiske eller finansielle forbindelser med firmaet Ferriere San Carlo.

— *Spørgsmål b) — 5.:* Det sagsøgende firma erkender, at det ikke direkte har påberåbt sig artikel 15 i beslutning nr. 1831/81, men mener, at Kommissionen udmærket ville have kunnet bringe bestemmelsen i anvendelse, når henses til det sagsøgende firmas skrivelse til Kommissionen af 4. marts 1982.

— *Spørgsmål c) — 6.:* Vedrørende den ansøgning om tilpasning af sine kvotaer, som det sagsøgende firma indsendte den 15. oktober 1981 efter at have installeret et nyt valseværk, oplyser det sagsøgende firma, at det anmodede Kommissionen om at tilpasse dets kvotaer i overensstemmelse med den større produktionskapacitet, som firmaet rådede over. Kommissionen imødekom delvis ansøgningen om kvotatilpasning, idet den forhøjede referenceproduktioner fra 72 740 tons årligt til 91 400 tons årligt.

Senere ansøgte firmaet ved en skrivelse af 22. november 1982 om yderligere tilpasning af kvotaerne i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF, hvilken beslutning siden hen er blevet ændret og suppleret ved beslutning nr. 2751/82/EKSF.

Som følge heraf foretog Kommissionen den 20. december 1982 en midlertidig ændring af referencekvotaerne og gav firmaet tilladelse til at overføre hele den supplerende kvota til første kvartal 1983 under hensyn til, at beslutningen først blev meddelt sagsøgeren den 3. januar 1983.

For øjeblikket er yderligere en ansøgning fra sagsøgeren om tilpasning af kvotaen for andet kvartal 1983 under behandling af Kommissionen.

— *Spørgsmål d) — 7.:* Som bevis for værdien af firmaets forarbejdningsvirksomhed har det sagsøgende firma præciseret, at firmaet i tredje kvartal 1981 havde samlet faktureret sine kunder for et beløb på godt 72 lire pr. kg, mens det tilsvarende beløb for 1981 i gennemsnit udgjorde 75 lire pr. kg. Firmaet har i et bilag fremlagt en månedlig oversigt over det samlede beløb, firmaet fakturerede sine kunder for de af firmaet forarbejdede produkter.

— *Spørgsmål d) — 8.:* Firmaet har fremlagt forskellige dokumenter og regnskabsbilag, som firmaet mener klart viser, at yderligere en bøde vil forværre firmaets økonomiske situation i en sådan grad, at det bliver nødt til at standse sine betalinger og indgive konkursbegæring eller uigenkaldeligt lukke fabrikken.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 21. september 1983 er der indgivet mundtlige indlæg af sagsøgerne ved advokat Fabrizio Massoni, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Sergio Fabro som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. oktober 1983.

## Præmisser

1 Ved stævning, indgået til Domstolens justitskontor den 17. september 1982, har Ferriere di Roè Volciano SpA i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation dels af Kommissionens beslutning af 13. august 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, dels af den generelle beslutning nr. 1831/81/

EKSF af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1).

2 Det fastlås i den anfægtede beslutning, at sagsøgeren i strid med ovennævnte beslutning nr. 1831/81 har overskredet den produktionskvota for produkter i grupperne V og VI, som Kommissionen tildelte sagsøgeren for tredje kvartal 1981, med en produktionsmængde på 1 012 tons. Ved beslutningen pålagdes sagsøgeren en bøde på 1 012 × 75 = 75 900 ECU (100 284 193 LIT).

3 Under denne sag har det sagsøgende selskab principalt nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning om at pålægge bøde, subsidiært påstås bøden nedsat, og mere subsidiært bør det kendes for ret, at en forhøjelse af bøden med 1 % for hver påbegyndt måned, hvormed indbetalingen af bøden forsinkes, er en passende rentesats.

4 Til støtte for påstandene om annullation har det sagsøgende selskab gjort gældende, *at* Kommissionen med udstedelsen af den anfægtede beslutning har tilsidesat artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF og bestemmelserne i EKSF-traktatens artikler 3 og 4, *at* Kommissionen har handlet i strid med et billighedsprincip, *at* den ikke har taget hensyn til, at de produktionsmængder, hvormed sagsøgeren overskred sin kvota, blev oplagret og ikke bragt på markedet før i november 1982, og *at* Kommissionen ikke har taget fornødent hensyn til sagsøgerens muligheder for, i medfør af artikel 11, stk. 2 og 3, i beslutning nr. 1831/81, at overføre en kvota og for at udnytte den i beslutningen fastsatte overskridelsestolerance.

5 Først må der foretages en gennemgang af sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen ikke har taget fornødent hensyn til sagsøgerens mulighed for at overføre en kvota.

6 Artikel 11, stk. 3, i beslutning nr. 1831/81 lyder som følger:

»Virksomheder, som ikke har udnyttet deres produktionskvotaer eller den del af deres kvotaer, som kan leveres på det fælles marked, kan overføre indtil 5 % heraf inden for samme produktgruppe til næste kvartal«.

7 Det sagsøgende selskab har i den forbindelse gjort gældende, at det i medfør af ovennævnte bestemmelser i beslutning nr. 1831/81 havde ret til at overføre en del af sin ikke udnyttede produktionskvota for andet kvartal 1981, nærmere betegnet 2 512 tons, til tredje kvartal 1981, inden for 5 % af den kvota på 12 729 tons, som sagsøgeren fik tildelt for tredje kvartal 1981, nemlig 636 tons. Hermed ville den påtalte kvotaoverskridelse blive bragt ned på 376 tons.

8 Denne argumentation har Kommissionen imidlertid afvist under henvisning til, at det ikke efter at den tidligere ordning var blevet ændret ved den nye generelle beslutning nr. 1831/81, som trådte i kraft den 1. juli 1981, var muligt at overføre nogen del af produktionskvotaen fra andet til tredje kvartal 1981. Kommissionen fremhæver således for det første, at der ved denne beslutning blev indført en ny beregningsmetode for overførsler af kvotaer. Efter den tidligere beslutning nr. 2794/80 kunne der til det efterfølgende kvartal overføres op til 50 % af den uudnyttede kvota, mens beslutning nr. 1831/81 kun tillader en overførsel på 5 % af den produktionskvota eller den del af produktionskvotaen, som kan leveres på det fælles marked og ikke er blevet udnyttet i det foregående kvartal. For det andet anfører Kommissionen, at jern- og stålprodukterne ved beslutning nr. 1831/81 blev opdelt i andre grupper. Således blev gruppe IV, hvorom bestemmelserne i beslutning nr. 2794/80 findes i artikel 2, og som omfattede »lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andet handelsstål)«, ved artikel 1 i beslutning nr. 1831/81 opdelt i tre nye grupper (gruppe IV: valstråd, gruppe V: armeringsstål, gruppe VI: handelsstål).

9 Det skal i den forbindelse bemærkes, hvilket Kommissionen i øvrigt selv har erkendt, at muligheden for helt eller delvis at overføre en del af en uudnyttet kvota for et bestemt kvartal til det efterfølgende kvartal, skyldes Kommissionens ønske om at skabe en vis smidighed ved anvendelsen af den generelle ordning for produktionskvotaer, således at der kan tages hensyn til de vanskeligheder, som rammer producenterne, når de nøjagtigt skal tilpasse deres produktionsrytme til de kvartalsvise kvotaer.

10 Desuden må det fastslå, at alle de successive ordninger med fastsættelse af produktionskvotaer for stål, som er blevet indført ved Kommissionens generelle beslutninger efter 1980, og som har været bragt i anvendelse siden fjerde kvartal 1980, indeholdt hjemmel til overførsel fra ét kvartal til det

efterfølgende kvartal. Navnlig indeholdt den generelle beslutning nr. 1831/81 ikke nogen bestemmelse, der udelukkede en overførsel til tredje kvartal 1981 af en del af en uudnyttet produktionskvota for andet kvartal 1981.

11 Under disse omstændigheder var Kommissionen forpligtet til at sikre, at hver enkelt producent fortsat kunne anvende ordningen med overførsler af kvotaer fra andet til tredje kvartal 1981, i hvert fald i det omfang de ved beslutning nr. 1831/81 medførte ændringer af den hidtil gældende ordning ikke gjorde det teknisk umuligt at beregne den kvotaoverførsel, producenten kunne foretage. Denne forpligtelse må danne grundlag for vurderingen af, om de argumenter, som Kommissionen har fremført til sit forsvar, er relevante.

12 Det må i den forbindelse fremhæves, at der ikke ses at have foreligget nogen tekniske vanskeligheder, som i det foreliggende tilfælde kunne være til hinder for at anvende artikel 11, stk. 3, i beslutning nr. 1831/81 på det sagsøgende selskab.

13 Det argument, som Kommissionen i første række har fremsat med henvisning til den ændrede beregningsmetode for de tilladte kvotaoverførsler, er nemlig ganske uholdbart, når denne ændring ikke i sig selv er til hinder for at beregne kvotaoverførslen på grundlag af de nye bestemmelser.

14 Hvad angår Kommissionens andet argument, som hviler på den nye gruppeinddeling af jern- og stålprodukterne, der blev indført fra tredje kvartal 1981, er det tilstrækkeligt at bemærke, at det sagsøgende selskab kun har fremstillet én type produkter såvel i andet som i tredje kvartal 1981, nemlig armeringsstål. Den omstændighed, at disse produkter oprindeligt var henført til gruppe IV ved beslutning nr. 2794/80, men derefter blev henført under gruppe V ved beslutning nr. 1831/81, gjorde det hverken umuligt eller vanskeligere at beregne den kvotaoverførsel, som tilkom det sagsøgende selskab.

15 Det fremgår heraf, at det sagsøgende selskabet havde ret til at overføre en del af den kvota, som det havde fået tildelt for andet kvartal 1981, men ikke havde udnyttet, til tredje kvartal 1981, hvilket måtte ske inden for grænsen ifølge artikel 11, stk. 3, i beslutning nr. 1831/81, dvs. inden for 5 % af det sagsøgende selskabs kvota for andet kvartal 1981.

16 Af bevisførelsen fremgår imidlertid dels, at Kommissionen ved en skrivelse af 6. april 1981 meddelte det sagsøgende selskab, at den for andet kvartal 1981 havde tildelt det en produktionskvota på 13 789 tons af de under gruppe IV henhørende produkter, dels at selskabets produktion af armeringsstål for nævnte kvartal kun udgjorde 11 217 tons, hvilket tal Kommissionen ikke har bestridt. Den uudnyttede del af kvotaen for det pågældende kvartal udgjorde altså 2 512 tons.

17 Det sagsøgende selskab havde følgelig ret til at overføre op til 5 % af den uudnyttede del af produktionskvotaen på 13 789 tons, dvs. 689 tons.

18 Den produktionsmængde, hvormed det sagsøgende selskab ulovligt har overskredet sin kvota, reduceres hermed fra 1 102 tons til 323 tons.

19 Som Kommissionen selv har erkendt under den mundtlige forhandling, er det dens faste praksis over for alle virksomheder inden for jern- og stålindustrien ikke at pålægge nogen bøde, når kvotaoverskridelsen udgør mindre end 500 tons, og der er tale om en førstegangsovertrædelse af kvotabestemmelserne.

20 Det er ubestrideligt, at de to betingelser for at følge denne praksis også i det foreliggende tilfælde er opfyldt.

21 Kommissionen var derfor forpligtet til at undlade at pålægge det sagsøgende selskab en bøde som følge af lighedsprincippet, hvorefter sammenlignelige situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en forskellig behandling er objektivt begrundet; en sådan objektiv begrundelse foreligger ikke i den foreliggende sag.

22 Det følger af alle de anførte betragtninger — hvorved det findes unødvendigt af behandle de øvrige anbringender — at det sagsøgende selskab bør gives medhold i påstanden om annullation af den anfægtede beslutning, der pålægger selskabet en bøde.

23 Herefter er sagsøgerens subsidiære påstande, dels om nedsættelse af bøden, dels om rentesatsen for de bøder, der blev pålagt i 1982, blevet uden genstand, hvorfor det er ufornødent at træffe afgørelser om disse påstande.

## Sagens omkostninger

24 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da Kommissionen har tabt sagen, dømmes den til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. **Kommissionens beslutning af 13. august 1982, hvorved SpA Ferriere di Roè Volciano pålægges en bøde på 75 900 ECU, annulleres.**

2. **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Galmot Pescatore

Mackenzie Stuart Due Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1983.

Justitssekretæren efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

Y. Galmot

Formand for femte afdeling